

DE ZEVENDE WEDUWE

Herbert De Paepe

DE ZEVENDE WEDUWE

THRILLER

2025

Beefcake Publishing

PRELUDIUM

Jonker

Nadat zijn moeder met haar hoofd op het ufomonument was beland, is het nooit meer echt goedgekomen met jonker Philippe Aristarchus de Ruysabeecke d'Opseele. Ze was op haar knalroze Vespa onderweg naar het kasteel toen ze op het fietspad in Lotenhulle moest uitwijken voor een overstekende egel en de controle over het stuur verloor.

Op 21 juli 1955 hield op exact dezelfde plaats een motorfiets halt. De negentienjarige paracommando Marin Vandercruyssen zat achterop bij zijn vader toen boven de E40 vijf vliegende schotels verschenen. Samen met een twintigtal getuigen zag Marin hoe de zilveren schijven een paar minuten lang een luchtballet opvoerden en vervolgens pijlsnel verdwenen. Zevenenveertig jaar later kreeg hij de toestemming van de stad Aalter om een herdenkingsmonument te plaatsen. Het leverde hem wat monkelende persaandacht en de bijnaam 'de Eddy Wally van de ufologie' op. Het monument is een met korstmos overgroeid blok beton in de berm tussen het fietspad en de rijweg. De schedel van Marianne de Ruysabeecke had geen schijn van kans.

Hoewel Philippes vader, hertog Eustache Aristide de Ruysabeecke d'Opseele, al vele jaren zijn tijd verdeelde tussen de fazantenjacht en een boudoir vol flamboyante minnaressen, trof het plotse overlijden van zijn echtgenote hem midscheeps. Drie decennia lang had de hertog zonder morren haar excentrieke kunstprojecten gesponsord, van die keer toen ze samen met een buslading assistenten van Jan Fabre geduldig elk blad van de plataan in het kasteelpark verguldde, tot haar controversiële performance *Motherhood* op de Biënnale van Venetië, drie maanden na de geboorte van Philippe. Toen liet ze zich vierentwintig uur lang onderdompelen in een aquarium gevuld met vruchtwater terwijl haar bloed via een artificiële navelstreng door een hart-longmachine werd gepompt. De hertog verdrong zijn verdriet, eerst op de bodem van een fles Port Ellen uit 1982 en vervolgens op die van de kasteelvijver. Jonker Philippe bleef alleen achter.

Een beetje boogschutter zou van in het kasteelpark van Poeke een pijl in de gouden plataan kunnen schieten, zo dicht liggen de kastelen bij elkaar, maar het eclectische bouwwerk van Ruysebeecke ligt verscholen achter een met Japanse duizendknoop overwoekerde muur, en de vergulde bladeren van de plataan zijn vele herfst en geleden gevallen en weggespoeld in het riool der vergetelheid. Bezoekers komen niet meer op het kasteel van Ruysebeecke. Onderhoudslui al zeker niet. De schoonmaakster is na zestien jaar trouwe dienst vertrokken, nadat Philippe had aangekondigd dat hij haar loon voortaan in bitcoin zou uitkeren. De tuinman heeft zijn laatste factuur zelfs niet meer opgestuurd. De stokoude cockerspaniël die eenzaam in de verbrokkelde kennel woonde, klom met zijn laatste krachten over de muur, stak de autosnelweg over en ging in Aalter uit de vuilnisbakken vreten.

Toen Philippe in Gent naar school ging, stond zijn moeder erop dat de adellijke letters uit zijn naam werden gewied, opdat hij een zo doorsnee mogelijke leerling zou worden. Filip Van Ruisebeke was allesbehalve doorsnee. Hij weigerde deel te nemen aan sportactiviteiten en bleef tijdens de speeltijd met zijn rug tegen de muur staan, zodat hij niet over zijn schouder hoefde te gluren en zich volledig kon laten overspoelen door zijn verbeelding. De jongens uit zijn klas lieten hem links liggen omdat hij zo'n weirdo was, behalve die keer toen een van hen op Vimeo een filmpje had gevonden waarin zijn moeder naakt in een aquarium dobberde in Venetië. Hij trok zijn schild nog wat hoger op, loste verveeld de in zijn ogen spotgemakkelijke wiskundevraagstukken op en haalde recordcijfers voor het vak geschiedenis, waarbij zijn historisch inzicht dat van zijn verblufte leraar vele malen overklaste. Hij had één vriendinnetje, een vermoedelijk lesbisch meisje met een beugel en een zonnebril, maar hij gebruikte haar vooral om dingen voor hem te doen die hij niet durfde, of - wat nog vaker voorkwam - die hem simpelweg niet interesseerden. Dat werd ze terecht beu, en het contact verwaterde. Het kon hem weinig tot niets schelen. Eenzaamheid was overzichtelijker. In zijn hoofd gebeurde sowieso al zoveel. De geschiedenisleraar drong er bij zijn ouders op aan hem naar de universiteit te sturen, maar Philippe had daar geen zin in. Hij verliet de stad en trok zich terug in

zijn vleugel van het kasteel. Als enig kind van het echtpaar de Ruysebeecke d'Opseele had hij een middeleeuwse gelagzaal, drie slaapkamers, een badkamer en een uitkijktoren voor hem alleen. Hij verliet die vertrekken bijna nooit, tot op zijn dertigste verjaardag een wolkbreuk zijn micronatie blank zette en aan de andere kant van de wereld een nieuw eiland opdook uit de golven.

Geboorte

De met pokken overwoekerde rots braakt wormen van lava, die nerveus een weg zoeken over de zeebodem. Het vuurbeest stolt terwijl het klauwt en kronkelt, en breekt krakend uit een vers exoskelet. Het tolt om zijn as, brult gesmoord en bouwt een grillige grafheuvel onder water. Dan breekt de worm door het oppervlak en neemt een eerste teug tropische adem. De zee kookt. Een witte pluim wolkt de staalblauwe hemel in, een overwinningsgebaar om de geboorte van het nieuwe eiland te vieren. De diepgrijze steen knettert bij het afkoelen en sist telkens als er een golf overheen spoelt. De ontsproten rots glimt in een waas van stoom, scheurt en knarst, en vormt een embryonaal landschap. De zee eromheen bruist en kolkt, een applaus van schuim. Nieuwe lavastoten in de staart van het beest stuwden het eiland verder omhoog. Het kantelt en vormt een klif van witheet basalt, waar het zeewater van afspringt in kokende kogels. Het landoppervlak breidt uit en krijgt vorm. Wanneer na vierentwintig uur de onderzeese vulkaan bedaart en de scheur in de bodem wordt gedicht door de rustende worm, heeft zich een nieuw eiland gevormd. Terwijl een eerste malse regenbui het verse vulkanische gesteente streelt en vissen voorzichtig terugkeren naar het afkoelende ondiep, verschijnt op een langgerekt zwart strand aan de overkant een dozijn donkere figuren. Tegen een achtergrond van diepgroene jungle turen ze naar hun nieuwe buureiland.

Podcast ‘De Wonderkamer van Ruystopia’ - aflevering 1

Aan het einde van de negentiende eeuw had de opening van het Suezkanaal ervoor gezorgd dat Tristan da Cunha, sowieso een van de meest afgelegen bewoonde eilanden ter wereld, zo goed als totaal van de buitenwereld werd afgesneden. Vrachtschepen onderweg van Europa naar Azië dienden Kaap de Goede Hoop niet meer te ronden, zodat een bevoorradingsstop in het zuiden van de Atlantische Oceaan overbodig werd. De onmogelijkheid om nog handel te drijven met bezoekende schepen dreef de resterende families op het eiland tot wanhoop. Toen op 27 november 1885 voor hun kust de West Riding opdook, een oceaanstomer op weg van Bristol in Engeland naar Sydney in Australië, sprongen vijftien mannen in een sloep. Ze voeren het schip tegemoet, ondanks het ruige weer. De sloep sloeg om. Alle opvarenden verdronken. Ze lieten een eiland vol weduwen achter.

Zondvloed

De zondvloed begon in het Gewest, toen het dak van de grote gelagzaal het begaf onder de nachtelijke stortbui. Philippe lag stijf van angst in zijn bed toen het gebeurde. In de loop der jaren was het kasteel door ouderdom en gebrek aan onderhoud steeds meer gaan zuchten en kraken, als een hoogbejaarde die in het donker zit te wachten op de dood. Philippe wist dat op een dag iets het zou begeven. Het was alsof hij in een tijdbom woonde. Hij kon er niet van slapen. Elk nachtelijk geluid klonk alsof de eeuwen hem uitlechten, een koor van feodale hoon, een spottend gejen van rinkelende zotskappen en zeurende lierorgels. De vijand stond niet met getrokken zwaarden voor de poort van het kasteel. Nee, de vijand *was* het kasteel. Het gat dat de regen, opgezweept door huilende rukwinden, in het dak had geslagen, leek wel een inslagkrater. Snikkend als een kind stond Philippe in zijn te grote pyjama toe te kijken hoe zijn troon doorweekt raakte, de inkt uitliep in oorkondes, en vlaggen en wimpels degradeerden tot vodden en dweilen. De zondvloed veroorzaakte kortsluiting. De zekeringskast sprong met een knal kapot. De regen roffelde in het duister op het Gewest. Kandelaars stonden in

plassen van centimeters diep en het sop liep uit de toortsen. Philippe voelde het koele water langs zijn voeten stromen, naar de Provinciën. Bij het licht van zijn gsm zag hij de tapijten verkleuren, alsof de micronatie leed aan incontinentie. De vitrinekast met de muntstukken en biljetten stond gelukkig op hoge poten, maar het vocht steeg snel op naar het perkament met de handgeschreven grondwet. De donkerste nacht in de geschiedenis van Ruystopia mondde uit in een trieste, klamme dag.

Biotoop

Een kort, maar hevig onweer baart een wervelwind. De trechter graast een sleuf door de jungle, waarbij kluiten aarde worden opgezogen in de lage, zwarte wolk. Het oerwoud jaagt de trechter terug de hemel in en de storm druipt af naar de zee, als een zeeleeuw die door blaffende honden van het strand in de golven wordt gejaagd. De aarde en het organisch materiaal uit de jungle worden vermalen in de buik van de wolk en geloosd in een stomende hoosbui boven het nauwelijks afgekoelde nieuwe eiland. De wind waait een vlok bruin slijk bijeen tegen een scherpe wand, waar het zoute zeewater er niet bij kan. Het onweer bedaart en de zon bakt het slijk tot een plakje grond, waarin een zaadje van een wisselbloem ontkiemt. Een stormvogel dropt een dosis meststof en het bladgroen maakt aarzelend kennis met het zonlicht. Een biotoop is geboren.

Micronatie

Door de wasmachine en de warmwaterboiler af te koppelen, was Philippe erin geslaagd leven te krijgen in de zekeringskast. Er was weer elektriciteit in Ruystopia. Voorlopig tenminste, want het dak van het Gewest was niet gedicht. Gelukkig was er een langere periode van droog weer voorspeld, zodat hij tijd had om na te denken. Zou hij de oppervlakte onder het gat afdammen met zandzakjes en na de eerstvolgende regenbui uitroepen tot binnenzee? Er is geen reden waarom de geografie van de micronatie ongewijzigd moest blijven. Het is niet

anders dan bij mainstream naties: rivieren worden verlegd, kanalen gegraven en meren gecreëerd. Maar waar zou hij zandzakjes moeten halen? Bij de brandweer, die hij niet heeft gebeld toen het dak instortte, omdat Ruystopia geen brandweerkorps heeft en hij de spuitgasten van de omliggende natie er niet mee wilde belasten? Laat maar, er moest iets beters te verzinnen zijn.

Ook het klimaat in Ruystopia was veranderd sinds de zondvloed. Overdag bereikte de temperatuur in het Gewest nauwelijks dertien graden. 's Nachts was het er nog een stuk frisser. Alleen de verste Provincie, waar zijn bed stond, kon Philippe een beetje verwarmen door hout uit de kasteeltuin op te stoken in de haard. Hij miste het geduld om de takken eerst zorgvuldig te laten drogen, zodat de schoorsteen met moeite de rookwalm kon trekken en af en toe knallende gensters door de kamer spatten. Als hij zich in zijn hermelijnen mantel hulde - een authentiek exemplaar dat hij had aangetroffen in een brocantewinkel in de Marollen in Brussel, betaalbaar omdat het was aangevreten door motten - kon hij zichzelf wijsmaken dat hij het lekker warm had.

Na de elektriciteit had ook de wifi de middeleeuwen uit het kasteel gejaagd. Terwijl een versteende voorouder hem aanstaarde vanuit een nis, met neergeklapt vizier en leunend op een arduinen zwaard, zag Philippe op zijn laptop ruwe beelden uit een verkenningsvliegtuig van de Australische luchtmacht van een nieuw eiland dat tijdens een onderzeese vulkaanuitbarsting uit de oceaan was gerezen in Vanuatu, een eilandengroep in Melanesië. De kleur van de hoge rookpluim die opsteeg uit de kokende zee was net dezelfde als die boven het kasteel: vuilwit, als de wol van een schaap dat in het zand heeft gerold. Nieuw land. Maagdelijk. Niemandsland, tot de eerst vlag wordt geplant en afdrucken van laarzen de onschuld verminken. Philippe opende Google Maps en zoomde in op de eilanden van Vanuatu, een y-vormige archipel van 1300 kilometer lang tussen Nieuw-Caledonië en Fiji. Dan zoomde hij weer uit, op zoek naar de dichtstbijzijnde westerse havenstad. Dat moest Brisbane zijn, aan de oostkust van Australië.

*DUMISHA BINAADAM CHINI YA MILIONI MIA TANO
500,000,000 KULINGANA NA ASILI YA MAKAZI YAO*

Meer dan twintig jaar heb ik mijn mond gehouden. Letterlijk. Doordat ik foutloos gebarentaal spreek en getraind ben om te doen alsof ik zelfs de meest hartverscheurende geluiden niet hoor, vermoedt niemand dat ik een speld kan horen vallen. In Nederland kreeg ik eerst een uitkering en snel daarna een job in een dovenschool in Amsterdam. De sociale woning die me werd toegewezen in Aalsmeer was ruim en gerieflijk, met een gracht achter het huis en een piepklein privaat aanlegsteigertje, waar ik op zomeravonden ging zitten om de vissen rond mijn voeten te zien zwemmen. Het huis ligt in vogelvlucht op driehonderd meter van start- en landingsbaan 18L-36R van Schiphol. Vanaf zes uur 's ochtends scheren opstijgende jets met een hels kabaal over de wijk. Namono is toch doof, het maakt niet uit, moeten ze gedacht hebben bij de huisvestingsmaatschappij. Tot het einde van mijn dagen kan ik elk type vliegtuig herkennen met mijn ogen dicht. In de dovenschool stonden ze ervan versteld hoe snel ik Nederlands leerde 'lip-lezen'. Dankzij mijn geheim legde ik acht uur per dag de link tussen woorden en gebaren. De grammatica haakte zich als vanzelf vast in mijn hersenen. Mijn collega Jens, een boomlange, doodbrave, hoogblonde Hollander met een cochleair implantaat, keek zo graag naar mijn lenige rode lippen dat hij stapelverliefd werd. Hij trok bij me in, we gaven een huwelijksfeest met silent disco in de indoorspeeltuin achter hotel Chariot en verwelkomden binnen het jaar een prachtige dochter. Ans heeft een perfect gezond gehoor.